

“Gặp cháu ta vui biết bao!”
Bà Kathleen reo lên.
“Cháu vào đi!”

Cậu bé bước vào và tự nhiên
như ở nhà.

“Lâu rồi bà không được gặp cháu,” bà Kathleen nói.

“Từ hôm qua bà ạ,” cậu bé đáp.

“Chỉ mới ngày hôm qua thôi sao?” Bà ngạc nhiên.

“Vâng ạ, nhưng cháu thấy lâu ơ là lâu rồi,
bởi cháu nhớ bà và bà cũng nhớ cháu.

Bà cháu mình chơi với nhau rất vui đúng không bà?”

Cậu bé nói.

“Nhắc bà nhớ nhé,” bà Kathleen bảo...

“Đây ạ, đầu tiên, bà âu yếm cháu,” cậu nói, “rồi cháu ôm lại bà.”

“Như thế này sao?” bà Kathleen hỏi.

“Giống như thế ạ,” cậu bé nói. “Rồi bà cho cháu một chiếc bánh quy sô cô la.”

“Bà đã làm thế à?” Kathleen hỏi lại.

“Vâng ạ, bởi vì cháu thích nhất là bánh quy sô cô la - bà có còn không ạ?”

“Bà không nhớ mình để đâu nữa,” bà Kathleen đáp.

